

פעמים רבות אנחנו שומעים את הביטוי "ההתמכרות לזנות". אני מניחה שקל לנו יותר להבין מהי התמכרות לסמים או לאלכוהול, אבל מה היא ההתמכרות לזנות? אם הזנות כרוכה בסבל כ"כ גדול, מדוע מתמכרים אליו? ולמה בדיוק מתמכרים, הרי המפגש המיני כמוהו כעינויי גוף? התכתבתי בנושא הזה עם אחת הנשים שבקשר איתנו כבר כמה שנים, ולפניכם דברים שכתבה בעניין. הפצתם נעשית כמובן באישורה.

היי עידית.

להתמכרות הזו - בכל אופן אצלי כמובן - יש כמה סיבות.

1. יש כאן עניין של מחסור חמור בחום ואהבה... בתור ילדה, בבית, היה מאוד ברור שלא באמת אוהבים אותי, אלא צריכים אותי במקרים מסויימים. למשל בתור מגן אנושי... (אביה שסבל מהתפרצויות אלימות היה אונס את אימה והיא היתה מגנה עליה... ע.ה.ש) גם בביה"ס דיי התנתקתי מכולם כי הייתי "תולעת ספרים" חולמנית כזו, שלא ממש מעניינת את מישהו. אולי רק כדי להעתיק מדי פעם שיעורים בספרות...

ברגע שהגעתי לזנות, זו היתה הרגשה מדהימה של פליאה. ממש היתי מופתעת. לגמרי. קודם כל כולם אהבו אותי וכדי שאתייחס אליהם בכלל - הטפשים האלה נאלצו לעמוד בתור ולשלם כסף... כולם הצטרפו אותי, כולם רצו אותי - - - חוץ מזה, היתה לי אפשרות לבחור עם מי אני מסכימה בכלל להפגש וזה עשה את העניין מיוחד עוד יותר... הרגשתי כמו מלכה. מיוחדת, מבוקשת, אהובה...

2. עניין של חוש צדק מפותח יתר על המידה... וגם עניין של רצון לרפא ולעשות שלום ושקט. כיוון שגדלתי בבית בו היה נהוג שסקס פותר אלימות (לפחות לשעה שעתיים...) היה ברור שצריך לעזור לכולם - כלומר להציל כמה שיותר גברים - מנשים שלא מבינות את הצרכים הפיזיים שלהם ומצד שני, להציל נשים מאלימות.

אני בחיים לא אשכח איך נסעתי באוטו הישן שלי לפגישה עם מישהו - גאה ואצילית כמו מלכה, מוכנה להעניק מזמני היקר לאדם סובל שאשתו לא נותנת לו...

3. זה דיי מטופש לעבוד חודש שלם, 8 שעות כל יום ולהרוויח 3000 שקלים, אם אפשר לעשות את זה ביום אחד ו"להפטר" מזה... ואז, או ש"עובדים" (=זנות) יום אחד וכל שאר החודש פנוי - או ש"עובדים" יותר ימים ומרוויחים כסף, יותר משמרוויח ראש ממשלה. דרך אגב, זה מאוד נח שכלי העבודה צמוד אלי תמיד. תתארי לך, כמה נח, שאפשר לטייל בכל העולם ובכל שעה של היום, ובכל רגע נתון - אם חסר כסף, מוצאים מישהו (זה ממש ממש לא קשה) ומרוויחים... אם פתאום צמאים או רעבים, אם רוצים ללכת לסרט או לקנות בגדים, אם רוצים לשלם חשבונות או סתם לטוס לחו"ל... כ"כ נח ופשוט... (-) 10 דקות "עבודה" ומסודרים.

4. יש כאן עניין של כח, שליטה, "נצחון". מרגישים מושפלים כ"כ לפני שנופלים לזנות, שבעצם בכלל לא אכפת מה קורה לגוף יותר. מוותרים. אין כח להלחם יותר. מרגישים שהכל מת. כל החיים הרגשתי שאני מיועדת לזנות. המון פעמים ניצלתי ברגע אחרון כי נלחמתי מאוד קשה כדי לא ליפול לשם. תמיד איכשהו החזקתי מעמד - עד שהוציאו אותי ממסלול הלימודים שכ"כ רציתי בו. הרגשתי מושפלת כל כך - הייתי ממש בשוק, לא האמנתי שזה נכון. רציתי להתעורר מהסיוט הזה - אבל זו היתה המציאות. אי אפשר להתעורר מהמציאות.

כיוון שהתפקיד העיקרי של הגוף זה לחיות, לא היתה ברירה. הגוף שרד. אבל כשהתקווה מתה, הנפש מתה יחד איתה. גם כל החלומות מתו. אז הגוף תפקד, וכדי להתמודד עם הטראומה - נוצרה דמות אחרת, חזקה וקשוחה, חסרת רגשות, עניינית, עם חוקים מאוד ברורים שאין לעבור עליהם לעולם - שמסוגלת לנצח את כולם - ולהוכיח לכולם שהיא חזקה, יכולה ומסוגלת, שהיא שווה הרבה יותר מהם, שהיא מסוגלת להגיע לעצמאות כלכלית פי עשר יותר טוב מהם, שהם לא שווים כלום, הם אבק בשבילה - והיא - המלכה! המלכה החזקה, ששמרה בעצם עלי החלשה וחסרת התועלת.

5. בוודאי שיש כאן כמובן גם עניין של הרס עצמי. משפטים כמו - אני מיועדת כל החיים לזנות, או אני לא שווה כלום, לא יודעת כלום, לא למדתי כלום, חוסר יכולת לתקשר עם אנשים "רגילים" שלא חיו בבית אלים כמו שלי, אפילו מביה"ס --- זרקו אותי, אני יודעת רק לעשות סקס וכסף (...)

יש כאן נסיון להתגרות במוות, ללכת עד הקצה, לבדוק מתי אפול, מה סף הכאב שלי - גם הנפשי, גם הפיזי, להתגרות בגורל - הלא מבחינה נפשית אני כבר מתה, אז מה עוד כבר יכול לקרות לי...?

כמה זה קשה להתהפך בחזרה. במקום שבו אני עובדת עכשיו, צריכים לדבר עם אנשים "רגילים", להיות רכים ונחמדים - לא קשוחים ואלימים... לדעת שאפילו שאני אשה - מותר לי לדבר, אפילו שאני אשה - מותר לי לנהל עסק אמיתי, חוקי, גדול, בינלאומי... כ"כ משונה הכל.